

det fortjente at karakteriseres strengt, og naar man ser et Lovforslag som dette, mine Herrer, og ser, hvorledes det er blevet karakteriseret, saa siger jeg, at det er imod Landsthingets Pligt at lade et Lovforslag som dette gaa igjennem uden at have forsøgt at forbedre det. Det kan ikke forlanges af Landsthinget, at det skal udrette Noget, men Enhver kan med Rette bebreide Landsthinget, naar det siger: vi karakterisere Lovforslaget som slet, men vi forsøge ikke at gjøre, hvad vi kunne, for at forbedre det. Dette er en Stilling, som jeg finder komplet uwerdig for Landsthinget at indtage. Vi have jo sagt det i høie Toner, men dersom man ikke fandt, at Lovforslaget kunde forbedres, saa skulde man have talt mere spagfærdigt. Saa hører jeg Enkelte sige: Landsthinget skal ikke blande sig i Sligt, uden at det virkelig vil sætte Noget igjennem og kæmpe Kampen ud til sidste Mand. Seg veed ikke, hvad der tænkes paa ved sidste Mand, og om det dermed er Meningen, at vi Alle skulle falde paa vore Pladser, men ved en Bevillingslag er det meningsløst at tale saaledes. Vor Pligt og Ære fordrer, at vi stille Forslag og overlade dem til det andet Thing til Overveielse med indstændig Anmodning om at tage dem til Følge. Dette er vor Pligt, og hvad saa den anden Mand i Kompagnifabet vil gjøre, det kunne vi ikke sige Noget om. Naar en Minister stiller et Forslag og faar os til at følge med under vanskelige Omstændigheder, saa er det hans Pligt at sætte Alting derpaa, at sætte sin ministerielle Eksistens derpaa, hvis han har lovet det, og naar han da ikke kan gennemføre Sagen, saa skal han gaa. Altsaa den Tale om, at vi ikke skulle udsætte os for at ligge under, den er meningsløs. Man mener dog vel ikke, at Landsthinget i denne Kamp til sidste Mand selv skulde gaa bort, forsvinde, tage sin Afsted ligesom en Minister, fordi det ikke kunde sætte Forslaget igjennem. Det kan jeg ikke tro; jeg haaber, at man vil komme bort fra stærke Talemaader og tage Sagen praktisk, og Spørgsmaalet bliver da, om vi have den Sindsstyrke, som der hører til at gjøre sin Pligt, hvilket jeg antager, vi have. Seg anser det tillige for at være en Klogskabspligt for Landsthinget at gjøre et Forsøg i dette Dieblit, fordi jeg ellers tror, at vi gjøre os latterlige. Vi have med en vis Pathos talt om at sætte igjennem, at dette Dyrtdistillag skulde tages ud af Finantsloven, og hvorfor? Ja, man har talt om, at dette Spørgsmaal ligesom alle andre saadanne Spørgsmaal burde behandles, befriede fra det Tryk, som hviler paa de enkelte Positioner i Finantsloven. Saa vidt som jeg huster, er der Ingen, som har angivet nogen anden Grund, og saalænge som der ikke angives nogen anden Grund, maa jeg antage, at Grunden er denne, men hvad Mening ligger der i, at tage Forslaget ud af Finantsloven for at kunne behandle det frit, men saa dog slet ikke

at behandle det, og slet ikke at gjøre sin Mening gjældende? Man vil maaske sige: denne Gang ere vi tilfredse med det store Resultat, som vi have opnaaet ved at faae Forslaget ud af Finantsloven, men næste Gang, naar der kommer en Lønningslov, ville vi bruge vor Ret. Men ser man da ikke, at man nu gjør det første Skridt til at slaa fast, at ved ethvert Bevillingspørgsmaal, enten det staar i Finantsloven eller i en særlig Lov, saa vil man ikke røre derved. Naar man har opstillet et Princip i Anledning af et bestemt Forslag, som er taget ud af Finantsloven, saa fordrer vor Ære, at vi holde derpaa; vor Ære fordrer, at vi vinde denne Seir, om saa Frugten kun skal blive, som den var ved Jacob v. Lhyboes Fredslutning. Seg giver et Gilde paa Skydebanen. Hvorledes er nu denne Sag anderledes, end de øvrige Sager? Der kommer en virkelig Lønningslov, hvor man fastsætter for en Embedsklasse en Løn af 2,000 Rd.; vi mene, denne Løn maa absolut sættes høiere, men vi tør ikke gjøre det, fordi vi ere bange for — ja her er der et særligt Forhold tilføiede — at naar vi forlange lidt Mere, saa giver man os slet Intet. Nu staar en Embedsklasse paa 1,600 Rd., det gaar ikke an. Denne Klasse kan ikke blive staaende saaledes, uden at man derved tilintetgjør Embedsmændenes Integritet. Der skal altsaa træffes Bestemmelse om Forhøielse af Gager; der indbringes Lovforslag derom; men Folkethinget sætter 1,800 Rd. der, hvor der i Forslaget stod 2,400 Rd.; det finde vi aldeles utilstedeligt. Saa er der Folk, som sige: Forhøi til 2,000 Rd. eller 2,200 Rd., hvad man fra den anden Side har foreslaaet skal være 1,800 Rd. Men kommer saa ikke den samme Betænkelighed igjen? Naar vi røre ved de 1,800 Rd., saa giver det andet Thing Ingenting. Vi have i saa Henseende et Præcedents. Seg er nu kommen til at streife ind paa, hvad jeg vil sige et Par Ord om. Hvad bevæger Landsthinget til, naar det er in confesso, at Bertallet mener, at der bør gives et høiere Tillæg, da ikke at vedtage en saadan Beslutning? Man siger Omstændighedernes Tryk. Men hvad er det for Omstændigheder? Der er for det Første blevet sagt, at vi skulle være færdige inden Paaske, inden den 1ste April. Da jeg tillod mig at udtale mig om, at der var et vist Tryk, der hvilede paa Forhandlingerne, blev jeg stærkt modtaget af den ærede Finantsminister, men den samme Minister sagde: Med Hensyn til Finantsloven vil jeg rigtignok bede om, at der maa være et Tryk; thi det er mig af Vigtighed, at Finantsloven bliver færdig. Det ligger da nær at antage, at med Finantsloven maa vi være færdige. Seg skal tilføiede, at Enhver af os har følt, at vi jagede med Arbeidet i de sidste Dage, og den ærede Formand har jo benyttet korte Fristen og sat Saameget paa Dagsordenen, at det var vanskeligt at faae Tid til at gennemlæse Forslag, Betænkninger osv. Seg kan ikke antage, at denne Fremgangsmaade er brugt af